

Το γατάκι και η φοιτήτρια

Περπατούσα μόνη μου στο πάρκο της γειτονιάς. Κλασικά, κατά το απογευματάκι, αφού είχα τελειώσει όλες μου τις υποχρεώσεις. Βέβαια – αυτή τη φορά ένιωθα παράξενα. Δεν υπήρχαν παιδιά τριγύρω, το ηλιοβασίλεμα είχε χαθεί και υπήρχε μια άβολη ησυχία. Συγκεκριμένα, μια δυσάρεστη ησυχία που με ανατρίχιαζε. Όσο αγνάντευα τριγύρω, δεν άκουγα τίποτα παρά μόνο τον ήχο του αέρα στα αφτιά μου και τις σκέψεις μου στο μυαλό μου.

Αυτή η ωραία, μα ανατριχιαστική σιωπή κόπηκε, όταν μια παρέα αγοριών μπήκε στο πάρκο. Σε μια γωνίτσα δίπλα από ένα δέντρο είχε ξαπλώσει ένα καστανόξανθο γατάκι με μπλε μάτια. Αρχικά σκέφτηκα να το πλησιάσω. «Καλύτερα ας το αφήσω στην ησυχία του» είπα στη συνέχεια στον εαυτό μου. Φαινόταν ταλαιπωρημένο. Είχε χάσει το ένα του μάτι και η περιοχή της πλάτης του κοντά στην ουρά του ήταν τραυματισμένη πολύ άσχημα. «Ψυχούλα μου..» σκέφτηκα. Το λυπήθηκε η καρδιά μου, όσο το έβλεπα να νιαουρίζει μες στην απελπισία.

Εκείνη η παρέα από είχε περάσει νωρίτερα δίπλα από το γατί και ένας από αυτούς το κλώτσησε. Όσο άκουγα τα χαχανητά τους, το αίμα μου έβραζε. Μα πώς μπόρεσαν? Τι σόι συμπεριφορά είναι αυτή? Όταν επιτέλους έφυγαν, πλησίασα τη γάτα. Στην αρχή τρόμαξε, αλλά με αργές κινήσεις την χάιδεψα. Μαζεύτηκε σχεδόν αμέσως, όταν το χέρι μου ήρθε σε επαφή με το κεφάλι της. Τι θα μπορούσε να έχει υποστεί αυτό το αθώο πλασματάκι?

Σιγά σιγά, κατάλαβε πως δε θέλω να το βλάψω και ήρθε πιο κοντά. Εγώ έβγαλα το κασκόλ μου και το τύλιξα γύρω της. Την σήκωσα και την πήρα στην αγκαλιά μου. Χωρίς δεύτερη σκέψη την πήγα στο σπίτι μου. Για φοιτητόσπιτο μικρός ήταν ο χώρος, μα δεν μπορούσα να την αφήσω να σαπίσει εκεί έξω. Της έβαλα σε ένα πλαστικό τάπερ νερό και σε ένα μικρό πιάτο λίγο κοτόπουλο που είχε μείνει από την προηγούμενη ημέρα. Μακάρι να της έδινα πιο φρέσκο φαΐ, αλλά το πιο κοντινό σούπερ μάρκετ ήταν μισή ώρα μακριά και μέχρι να φτάσω εκεί θα είχαν κλείσει. Έστρωσα στον καναπέ μια παχιά κουβέρτα, έβαλα την γάτα να ξαπλώσει και τη σκέπασα με μια άλλη κουβέρτα, γιατί έκανε κρύο.

Το επόμενο πρωί πήρα το πιο κοντινό κτηνιατρείο τηλέφωνο για να δω τι θα κάνω. Το μεσημέρι που την πήγα να την δούν μου έδωσαν μια αντιβίωση και ένα κολλύριο για το μάτι της. Μου είπαν, επίσης, να πλύνω έστω και μια φορά την γάτα για να αποφύγουμε τυχόν μολύνσεις. Έτσι έκανα.

Δυστυχώς, μέρα με τη μέρα η κατάσταση της γάτας χειροτέρευε. Δεν μπορούσε να σταθεί όρθια. Δεν έτρωγε, νιαούριζε άσκοπα και έκανε ακόμα πιο πολλά περίεργα πράγματα. Κάλεσα το κτηνιατρείο και μου είπαν να την φέρω σε αυτούς

για να την δούνε. Όταν έφτασα εκεί, ο κτηνίατρος είδε το γατάκι και με ενημέρωσε πως πρέπει να του κάνει ευθανασία. Η καρδιά μου ράγισε, όταν το άκουσα αυτό. Μπορεί να είχα το γατάκι μαζί μου για μια εβδομάδα, μα έκανα τόσα πολλά για να καλυτερέψει και να μείνει μαζί μου.

Το κοίταζα, όσο ξεψυχούσε αργά στην αγκαλιά μου, και βούρκωσα. Πλέον θα γυρνούσα από την σχολή και δε θα άκουγα νιαουρίσματα ή δε θα έβλεπα το γαλανό μάτι του ποτέ ξανά. Γύρισα σπίτι με βαριά καρδιά και ξάπλωσα στον καναπέ εκεί που καθόταν το γατάκι και άρχισα να κλαίω.

Ξαφνικά, χτύπησε το ξυπνητήρι μου και η ώρα ήταν 9 παρά. Πάλι είδα εφιάλτη και παραλίγο να αργήσω για την σχολή. Έτρεξα να ετοιμαστώ.